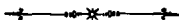

ֆուրտի մայր եկեղեցւոյն մէջ. Շրջափակն (Cloture) ի վիտտեմբերգ, և իւր գերեզմանական քարերն, զոր օրինակ, փրեդբերկոս իմաստնոյն շիրմին վէմն՝ վիտտեմբերգի մէջ:

Քանդակագործութիւնն յետագայ դարուց մէջ եւս մինչեւ ցօթի՝ բաւական նշանաւոր ձեռագործներ յերեսան կը հանէ այլեւայլ աշխարհաց մէջ, մանաւանդ ի Հոլանդա, ի Բելգիա, յիտալիա, ի Գերմանիա և յԱնգլիա: Սակայն իտալիոյ մէջ միայն հարեւանցի տեսնելով զայն՝ կ'ուզեմք կնքել մեր խօսքն: ԺԹ դարու մէջ (1757—1822)՝ Պոսսանիոցի Անտոն Էանովա կրցաւ զերծ մնալ այն արուեստականութենէն՝ որուն մէջ ընկած էր արձանագործութիւնն նախորդ ԺԸ դարու մէջ, և հետեւեցաւ բոլորովին զուտ զասական ոճոյն: Սա խիստ յաջողակ էր կանացի կերպարանքը լաւ ներկայացնելու, թէպէտեւ նախորդ յեղանակի արուեստակեալ ոճն այլ զեռ բոլորովին աներեւութացած չէր: Սակայն այնքան չէր յաջողեր, երբ ձեռք

կը զարներ բարձր և շիւքագնական առարկաներու, զոր օրինակ, իւր Երկոս հին ըմբշամարտիկները եւ իւր Պերսոնալ, թէպէտեւ այս յետին աւելի յաջողած է իւր շինուածով, իւր մարմարեայ խումբն Շնորհաց (Les Grâces) յիրաւի հրաշակերտ մ'է՝ Կանովայի ազդեցութիւնն՝ այնքան զօրացաւ իւր ժամանակակցաց վերայ, որ սոյն յեղանակին քիչ քանակագործք կրցան անկէ հետեւեալ: Իւր օրինակին ամենհաւատարիմ հետեւող մ'եղաւ Յ. Հ. Դաննեքէր Ստուտգարդցի (1758—1841) որ ճարտար էր մանաւանդ կանացի կերպարանք արտադրելու: Սորա նշանաւոր ձեռագործներէն է Արիանա (Ariane)՝ Բակքոսի սիրահարն, յովազի մը վերայ հեծած և մարմարինոնէ քանդակուած, որ հիմայ կը գտուի ի Ֆրանկֆորտ: Սա աւելի կ'ախորժէր կենդանագիր շինել, և կը յաջողէր, որուն ապացոյց մի կրնայ լինել իւր Շիլլէրի կիսանրին՝ որ կը պահուի Ստուտգարդի Թանգարանին մէջ:

Թրգմ. Հ. Ե. Ա.

Ո Ր Ո Ր

Ա՛, իմ սրբախ հատորիկ,
Ա՛ զոցէ քու քաղցր աշուիք,
Մինչուկ որ ես աղանձիկ,
Պըրծիմ գործերես փոքրիկ.
Հա, հա, զայն կու ամողջեմ,
Աշխատու մ'ալ՝ ու քովց եմ:
Հոգիս, նայէ՛ վանդակին,
Աշէ պըզտի թըռչունին,
Ինչպէս զունտ ու կըր դարձել՝
Կուտցը թեւի տակ առել.
Հապա, աչքըս, ինչ տեսար,
Այնպէս արա՛ ու մի՛ լար:
Ահա ի մեր տան երգիք՝
Լըսէ՛ անուշ զըղիւղալ.
Այնոնք են սուրբ աղանձիք՝

Որոր կ'անեն այնոնք ալ.
Ու թէ այսպէս կենդանիք,
Քնացիք զու ալ սիրունիկ:

Բայց թէ որ զեռ կու շարժի
Անհանդարտ վրայ անկողնիս,
Գիտցիր. ա՛հ իմ անմեղուկ,
Որ մեր մօտ կայ մէկ ծերուկ,
Որ թէ լըսէ՛ ու վեր գայ՝
Վայ կու գայ մեր զրխտե մրայ:

Հապա հրեշտակս ամփոփուէ՛,
Շուտ ծածկոցիդ տակ քաշուէ՛,
Նընջէ՛ սրբոխ հատոր իմ,
Հա ես ալ շուտ կ'ազատիմ,
Ա՛ լուկ այս մէկ կարկըտան.
Կայ զընել հապտաթիդ վրան՝

Հենրիկոյ Սեփատիկոյ: